

כניסת החג:
ירושלים: 18:53
ת"א: 19:09
חיפה: 19:01
באר-שבע: 19:09

יציאת החג:
ירושלים: 20:09
ת"א: 20:12
חיפה: 20:13
באר-שבע: 20:10

יריית פתיחה / אישי פרי

1. "שרי האושר"!

(יתרה מזו: פרשנים 'אחרונים' נוקטים כי הערבות והמתיקות בתורה הינה חלק אינטגרלי ממצוות הגותה; לא עוד 'פריבילגיה' והידור הלכתי. משום-כך, באורח בלעדי, מבקשים אנו מידי בוקר בבוקרו "והערב נא ה' אלוקינו דברי תורתך בפנינו...". (ראה עוד בפתח ספר "אבני נזר").

שגיאה פטאלית רווחת כורכת את התורה עם חיי עמל קשים וטורדניים. ההיפך הוא הנכון - מי שחי במסגרתה מבין עד כמה החיים יפים. אפופי עונג צרוף. אותו "אברך" הפוסע בשולי דרכים והוויות אביו ורבה הם עולמו, לא "סובל", כמו ריקי כהן, בשל העובדה כי "רק פעמיים בשנה יוכל לצאת לחו"ל". הוא בכלל לא שם. ה"יציאה לחו"ל" שלו, היא כתיבת "חבורה" מעמיקה ומנתחת על הסוגיה. (ראה עמוד 5).

פסגת האושר שלו, לא תיקבע כמובן על ידי פרמטרים חילוניים. בעיניים כאלו הוא בהחלט "סובל ונאנק", אך כל אדם ליברל עשוי להבין, כי לא בגלל שבמשקפיים שלו, השני סובל, אזי המציאות אכן נראית כך.

אולי באורח סימבולי, אך מדברי חז"ל למדים אנו, כי בשעת קבלת התורה, ריח מענג ומשכר של פרחים נדף בחלל האוויר (שבת פח, ב). המסר, אם תרצו, הוא מאוד ברור: התורה לא באה - לדכות את העונג של החיים - היא באה רק להצביע היכן הוא נמצא בדיוק..

דומה, כי אפילו החוקרים הסוציולוגים המובהקים של החברה החרדית לא עמדו על סודו של בן-הישיבה, הסולידי ונטול-הצבע: הרע לו או טוב? חיי מרים כלענה או שמא זכים כשמן-זית? חג השבועות הוא הפתרון לתסביך הפסיכולוגי הזה.

קונפליקט עז מהדהד באוזניי ולא מרפה: דווקא בחג השבועות, החג שעשוי לבטא את עניין הקדושה והפרישה עם רדת האלוקים בהר סיני בהעניקו את התורה, מצטווה היהודי לסעוד את ליבו ולהתענג מכל-טוב וללא-מיצרים. (ראה פסחים סח, ב). דומה היה, לפחות בעיני בשר שלנו, כי ההיפך היה הוא הנכון: יום מכונן הוא היום, לא יום של עידון. אך מתברר שלא. ויש באמת להבין מדוע!

נבין זאת: בהציגו את תכלית ביאתו של היהודי לעולם החומר הנוכחי (שלאחריו עולם האמת) מציג רבי משה חיים לוצאטו, בחיבורו "מסילת ישרים", את האמירה הבאה - המפורסמת כל-כך: "כי האדם לא נברא אלא להתענג אל השם..". [ביאור: לא בא האדם לחיות עלי-חלד בשביל לישא על עצמו עול כבד ומפרך. לא בא הוא לכאן, בשביל לסבול. בא הוא לכאן כדי "ליהנות מהחיים". חיי הרוח. "להתענג" הוא בא. כן, זוהי האמת].

השבוע בגליון:

4

הרב אברהם ישראל רוזנטל: "למה שונאים אותנו, היהודים?"

הרב יצחק גינזבורג מדבר על גזענות והעם הנבחר

3

מרתק: מילון עולם הישיבות החרדי!

חוקר הארץ שלא ידע מהי "תוספתא"..

וגם: "ליהנות מהחיים" - כמיהה יהודית!

סיפור מיוחד לחג: הנקמה המתוקה

'ליל התרבות' בשבועות - אנטי-תזה!

נא להתפלל לרפואת:

לאה אסתר בת שרה (רעייתו של יו"ר עזר מציון הרב צ'ולק)

גיליון "פרש" ת השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.

לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abysisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

יבוא יום והוא עוד יבוא, וגם אנשים שלא ידעו יפתחו את העיניים, יגלו את האור. שעה תבוא, והיא עוד תפציע, וקרני האור של התורה יסנוורו את החברה הישראלית. רגע אחד יגיח, ויצעק לאנשי שאון השוק שיבקשו את אלוקיהם, כי "הנה ימים באים.. נאום השם אלוקים. והשלכתי רעב בארץ.. לא רעב ללחם, ולא צמא למים - כי אם לשמוע את דבר השם" - -

חג השבועות הוא חג ההצדעה ל"שרי האושר" שהקדישו את כל עולמם ותמצית-דמם לערכי הנצח של האומה היהודית. שמיקדו את הווי יומם להרוות את הנפש והנשמה. חג השבועות הוא החג שלכם, אחיי, בני הישיבות!

2. העם המיוסר!

רבא, מוצאים אנו בגמרא (שבת פח, א), מקיז מדמו, מבלי משים-לב, מתוך עיון אחוז-שרעפים בגמרא שלפניו. ואמירה עמוקה משכיל אותנו האמורא בפעולה האינסטינקטיבית הזו: התורה, מעצם מהותה, היא נטולת שכל אנושי קר ולוגי. בשביל הבנתה דרושה תבונה אלוקית. לא אנושית. אם יש לאיש תמיהות על קיומה או חוקיה, כדאי שיכפיף עצמו ויקיז מדמו ורצונו עבודה. כי זו מלכתחילה לא נועדה תמיד לפרשנות פילוסופית כזו או אחרת. האמורא מקיז-הדם פותר אפוא את חידת החיים היהודיים עלי-חלד. במעמד מתן תורה חנך אפוא עם ישראל את מידת הביטחון האבסולוטי שלו בבוראו. כאן עוצבה דמותו כדמות שאלוקים בקרבה - מורמת מעם.

מסיבה זו בדיוק, כך נראה, נתכנו לו לעם הנצח עלילות מייסרות. אם דם אנושי זורם בעורקיו לבטח יתהה, יתמה, מדוע "בדמייך חיי"? יתקשה מהבין. אך אם דם אלוקי זורם בעורקיו, הוא יחריש. יהסה. יבין, כי תבונתו אפסית מול האלוקים האין-סופי והכל-יכול. ואלו הם סוג של 'סימולציות' להעמקת הקשר עם התורה ודרכה. דרכו של עם תורה, כרוכה עם דרך ארוכה ורווית קמשונים. משעוליו ההיסטוריים נעים עם היגון. אך לא, לא מדובר בעוד "תופעת לוואי", זו דרך ותבנית לחיים שמושגת על תלות מוחלטת בבורא העליון, ששכלנו דל מהבינו. זהו הדין איי שלנו!

את המסר הזה הבינה רות, והבין אף רבא. מסע הייסורים המבעית והקדורני, לא יעצור את שאון התורה. אדרבה - הוא יעצים את תחושת החיבור עימה ועם נותנה. כי, כאמור, מהותה היא ההבנה כי יש למסור את מלוא החישובים האנושיים למרום. יש להבין, כי ביטול האגו השכלתני, הוא הבסיס האלמנטארי להבנת אופייה של התורה האלוקית. "נעשה ונשמע", זו הייתה ההצהרה הבוטחת והנחרצת של אבותינו עדי הר סיני. ויש לה גם מחיר. מחיר כואב, לעיתים מדמם ואולי אף דומע, אך נטול כליל מתבונה אנושית חושבת. זהו תרגום ההצהרה הזו לחיי המעשה.

בשונה אלו מאנשי "ליל התרבות" בחג השבועות, אשר רוממות הליברליזם בגרונם ושטף של הגיגים אנושיים יבשים ודלוחים מצלצל מפיהם, הרי שכאן למדנו שההפך הוא הנכון: התרבות היהודית גורסת כפיפה טוטאלית. התרבות היהודית לא מעניקה לעוד הוגי-דעות ואנשי מצב-רוח להכתיב לחכמים ולנביאים מה להגיד ומה לחשוב. ענווה ותבונה מעמיקה - זה כל הסיפור. ומי שמחליט לפרשן על דעת עצמו את הליכות חיי האמוראים כאילו מפרנסים אלו מדור "צהוב" חלילה, כדאי לו שיחריש. כי בכך הוא שואג בורות לדמותה וצביונה של התורה - עם כל הכבוד: בחייתא, בליל התרבות' לא שמענו שמקיזים את הדם - את האגו בשביל לנסות לפצח את תעלומות חז"ל! אדרבה - מקיזים דם לחז"ל בשם פרשנות מעוותת! כדאי שניקח צידה לדרך ונזכור כי:

"ליל התרבות" אינו אלא אנטי-תזה של החג הזה!

בגדר מצוות קריאת ביכורים

במשנה ביכורים (פרק א' משנה ג') שנינו: ישנם אנשים שמביאים את ביכורי שדותיהם (הפירות הראשונים שביכרו) למקדש, אך לא קוראים את תפילת ההודאה שחובה לקרוא בשעת הבאתם למקדש. הוי אומר: אזכור הניסים אשר נעשו לאבותינו, מאז ועד עתה, מכיוון שאבותיהם לא היו בסיטואציות המדוברות, בשל היותם גרים וכדומה.

דין זה מביא אותה לסוגיה רחבת-ידיים: האם מותר לאדם לבצע מצווה שבמסגרתה יתחייב לקיים פעולה נוספת, אותה אסור לו לקיים?

ברמה העקרונית, יש לציין, כי מוצאים אנו לא-אחת בתלמוד, כי קיים איסור של ממש על האדם לקיים פעולה מותרת - כמו שחיטה ביום חג לצורך אכילה, במידה ונלווית לה פעולה האסורה, כמו כיסוי דם הנשחט בעפר (ראה ביצה ח, א ובסוגיה שם). ומעתה לא נותר לנו אלא לתמוה: מהו בעצם החילוק בין הסוגיות; מדוע הבאת ביכורים מתאפשרת, גם לנוכח מציאות, בה האדם לא יוכל לקיים מן הדין את מצוות הקריאה, (ובעצם ההבאה של הביכורים הרי מביא עצמו לכך). זאת בשונה אפוא מסוגיית כיסוי דם ביום טוב - אז השחיטה המקדימה כן אסורה בשל המשכה. הדבר כנראה ברור: מצוות כיסוי הדם של הנשחט הינו חלק אינטגרלי במצוות השחיטה עצמה - וכאשר משתמע מלשון רש"י בביצה (ז, ב דיבור הפותח 'הא'), ומשכך דינם מוקש זה לזה - והעדר הכיסוי יגרור אחריו העדר השחיטה. אולם מצוות קריאת ההודאה בביכורים הינה נפרדת, למרות שסמוכה, מעצם מצוות הבאתם שלהם. (אלא, שדבר זה בהחלט ראוי לסוגיה מעמיקה: גדרה של מצוות קריאת ההודאה בביכורי המקדש; דין נפרד או לאו).

'שר ההגות החסידי' מדבר

ערב חג השבועות, חג מתן-התורה לעם הנבחר, שוחחנו עם הרב יצחק גינזבורג, איש ההגות החסידי הנודע, וראש ישיבת 'עוד יוסף חי', על מהותו של החג הקרב ובא: מדוע 'עם הנבחר' לא קשור ל'גזענות'? איך מתגוננים מטכנולוגיה פוגענית, סוגיית גיוס בני הישיבות, וגם: למה "כאיש אחד בלב אחד" זהו תנאי לקבלת התורה << מאלף

"ב'השגחה פרטית' השאלות שנשאלו מכוונות כנגד עשר הספירות", מדגיש הרב גינזבורג בראשית השיחה עימו. דברי הרב קצרים ומדודים אולי, אך גם עתירי תבונה.

1. שבועות הוא חג מתן-תורה. נשמח להבין מהרב מדוע נקרא החג "מתן תורה" ולא "קבלת התורה".

"על התורה כתוב בספר הזהר "אורייתא מחכמה נפקת" – התורה יוצאת מהחכמה – בבחינת "והחכמה מאין תמצא". מציאה – הבאה בהסח הדעת, לא כתגמול ישיר ומדוד לעבודת האדם – היא בבחינת מתנה (לעומת "קבלה", המדגישה את פעולת המקבל ועבודתו)".

2. איך מסבירים לאדם שלא מכין מהי תורה, את ערכה ואת ערך בני הישיבות ההוגים בה.

"ההכנה של כולנו, כל עם ישראל, למתן תורה היא ספירת העומר – "תספרו חמשים יום" – כדי להגיע לשער הנו"ן של ספירת הבינה. רק כאשר מגיעים לשער הנו"ן של הבינה זוכים להבין את ערכה של התורה. כל עוד לא עבר האדם את תיקון המדות של ימי ספירת העומר, שבבחינת "דרך ארץ קדמה לתורה", לא ניתן להבין באמת את ערכה של התורה – "לא ידע אנוש דרכה".

3. איך כבוד הרב מסביר את פעולתו של רבא שהוריק דם מגופו מרוב עמל התורה (שבת פה, א)?

"חכם אמיתי, כרבא, הוא עצמו "דעת תורה". כדי להגיע למדרגה זו צריכים להוריק דם, כלומר, לבטל את כל הרצונות האישיים (הדם הוא ביטוי לרצון) לרצון ה' בלבד בעמל התורה".

4. מדוע מציאותנו כ'העם הנבחר', איננה קשורה חלילה ל'גזענות'.

"השם יתברך בחר בנו, עמו ישראל, מתוך חשק ואהבה (פנימיות מדת החסד) – כלשון הפסוק "חשק הוי' בכם" – ו"כמים הפנים לפנים" ("את הוי' אלהיך האמרת... והוי' האמירך..."), גם סגולת ישראל היא חסד ואהבה, כאהרן הכהן שאוהב את הבריות ומקרבן לתורה. הקיום של עם ישראל "כממלכת כהנים וגוי קדוש" הוא חסד לעולם כולו".

5. הכל מודים בעצרת דבעינין "לכם" - מאכל ועינוג. (פסחים סח, ב). האם זה קשור לעניין עבודת היהודי לקדש את החול, ולמה מקומו של רעיון זה דווקא בחג השבועות?

"התורה ניתנה "מפי הגבורה" דווקא (כלשון הפסוק המקדים את עשרת הדברות: "וידבר אלקים וגו'"), (השם של מדת הדין), בכח של מדת הצמצום, על מנת לחבר את הרוחניות לגשמיות. זהו עניין בטול הגזרה של "עליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה", שהוא העניין העיקרי של מתן תורה".

6. איך רואים בחב"ד את עניין מהות חג השבועות?

"כללות ענין התורה והמצות הוא ענין התפארת – עמודא דאמצעיתא, "עץ חיים" – שהוא המזיגה הנכונה בין חסד וגבורה הבאים לידי ביטוי במצוות עשה ומצוות לא-תעשה".

7. מדוע "כאיש אחד בלב אחד" הוא תנאי לקבלת התורה?

"נצח ישראל לא ישקר" – הכח של עם ישראל, עם הנצח, לנצח את הכוחות המתנגדים לתורה והמצוות הוא האחדות שלנו, אין דבר עומד בפני האחדות".

8. איך מחסנים את הנוער מפגעי הזמן הטכנולוגיים; לכאורה הילדים נולדו לתוך עולם תוהו והעדר שכזה.

"אמנם, הכל נברא כדי להוסיף הוד והדר בעבודת ה' שלנו – כולל כל האמצעים הטכנולוגיים, בהם ניתן להפיץ את דבר ה' בעולם – אך הדבר גם כרוך בסכנה, וצריך שמירה מעולה מפני "הודי נהפך עלי למשחית". השמירה היא על ידי ההתבטלות המוחלטת להשם יתברך, מדת ההוד (הודאה תמימה על האמת, למעלה מטעם ודעת)".

9. איך הרב רואה את עניין גיוס בני הישיבות.

"עיקר הבעיה היא שה'קליפה' רוצה להפיל בחורי ישראל ב'פגם הברית' (רחמנא ליצלן). בזה צריכים להתחזק בתיקון היסוד, על ידי ההתקשרות ל"צדיק יסוד עולם" (וההתגייסות לצבא שלו)".

10. לסיים: נשמח לשמוע מהרב מילת ברכה לאלפי קוראינו לרגל חג השבועות שבפתחנו.

"בחג שבועות אמרנו "רצוננו לראות את מלכנו". זו הברכה העיקרית: שנזכה לראות את מלכנו! וכמובן, הברכה המסורתית: קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

השנאה וההתעלות/ הרב אברהם ישראל רוזנטל*

בלשון חכמים, נקרא חג השבועות בשם 'עצרת' – שם שהתורה לא השתמשה בו כלל לגבי חג זה, כמוכא בפסיקתא זוטרתי (פרשת פנחס): 'אמר ר' טוביה בר' אליעזר: חזרתי על כל עניני המועדים ולא מצאתי חג שבועות שנקרא עצרת, ורבותינו קראו בכל מקום עצרת לחג השבועות, והוא לשון תרגום דאמר אונקלוס הגר 'בעצרתון', עד כאן לשונו.

מה פשר השם 'עצרת', ומה משמעותו? ולמה חז"ל כינו כך את חג השבועות? ראשונים ואחרונים עמדו על כך (ביניהם: הרמב"ן, רבינו בחיי, רבי לוי יצחק מברדיטשוב ועוד). אנו מביאים כאן הסבר נפלא - שלקחו האקטואלי ברור וזוהר:

כך אמר הגאון רבי שמואל דוד וואלקין, אב"ד לאקאטש:

'עצרת' היא מלשון עצירה, שהיא תנאי קודם לקבלת התורה, כי לא יתכן לקבל תורה אם חסר לאדם הכוח לעצור את עצמו, לכבוש את יצרו ולרסן את תאוותיו. ראשית חכמה היא שלא יהיה האדם נמשך אחר שרירות הלב, אלא להתגבר על רצונותיו.

המגיד מקוויניץ המליץ על כך את הנאמר בזמירות לשבת קודש: 'פפצ'ך אסורים', כלומר: כל מה שהאדם חפץ – הרי הוא אסור. ולכן מיד כשניגשו ישראל לתחתית ההר נאמרה להם מצות הנבלה, וכן נצטוו "אל תגשו אל אשה", כי בטרם קבלת התורה יש לעצור ולגבור על הרצונות העצמיים ותאוות הגוף. ומאחר והתבאר לנו שכל תוקפו של יום מתן תורה הוא להתלמד ולהכין את עצמו במידת דרך ארץ זו שקדמה לתורה, לכן נקרא החג בשם 'עצרת'.

לפי זה, יישב הרב וואלקין את תמיהתו של ה"באר היטב" (סימן תצד) על המסופר בגמרא (פסחים סח:): "רב יוסף ביומא דעצרתא אמר: עבדי לי עגלא תלתא (=היה מצוה לאנשי ביתו להכין לו סעודה – רש"י), אמר: אי לאו האי יומא (=שלמדתי תורה ונתרוממתי) – כמה יוסף איכא בשוקא?" (=הרי אנשים הרבה בשוק ששמעו יוסף, ומה ביני לביןם?), והפליאה גדולה: הלא רב יוסף עניו גדול היה (כמבואר בסוף מסכת סוטה), ואיך יתפאר בגדלותו בתורה?

אך הנה, חז"ל מגלים לנו (נדרים מא:): שרב יוסף חלש ושכח תלמודו, ובכל זאת הרגיש בעצמו שאף שתורתו אברה ממנו – אך המידות הטובות שמכוחן גדל בדרך ארץ שקדמה לתורתו, עדיין נותרו חקוקות בו (מעין מה שמסופר על רבי יוזל מנובהרדוק שנהג לומר כי מי שנגע בידית דלתו – כבר לא יוכל ליהנות כל כך ממנעמי העולם הזה), ומשום כך בחג העצרת, כאשר התבונן במעלות היום הרומז לדרך ארץ שהאדם רוכש לעצמו מלבד עצם התורה, אמר: 'עבדי לי עגלא תלתא', כי אילולי תוקפו של יום זה, שלמדתי לעצור את עצמי ולהתגבר על רצונות הגוף ותאוותיו, 'כמה יוסף איכא בשוקא', כי לולא זה הייתי כאיש מן השוק...

שונאים אותנו? מנסים להצר את מעדינו? קודם כל, הבה נזכור מה באמת מפריע לשונאי ישראל, מכוחן ומכפנים: ההיצמדות שלנו ל'מורשת הר סיני', ונזכור גם מה אומרת מורשת זו לכל צעד ושעל מחיינו, הדרך העולה. חג שמח!

*על פי הספר 'כמוצא שלל רב' – שבועות ומגילת רות (כרך ט"ז בסדרה), בעריכת כותב השורות. - ובהוצאת 'מכון הרב פראנק' ירושלים.

shalalrav@gmail.com

<<< סדרת הספרים 'כמוצא שלל רב' - ביאורים ורעיונות מופלאים על התורה, כבשה לה מקום ייחודי בעולם היהודי, הן בשל הקבצים הנדירים מהם שולה המחבר את החומר, והן בהגשתם הקולחת לציבור כולו.

משכנתא?
קיבלתם סחרת?
משכנתא
 תנו לנו להסתחר במקומכם, אנחנו נגיש לכם...
 מלקיט אר פיפ
 054-8434417
 יעוץ משכנתאות, קיצור הליכים ובירוקרטיה, חיטון בזמן וסכף עכשיו כדאי! למחר משכנתא עקב הורדת הריבית על בנק ישראל

למכירה

רכב פאסט 2007 יד שנייה פרטי, שמור, רכב מעולה

60,000 גחיש / 97,000 ק"ח

לפרטים - אלי:

0548082728

מילון בני הישיבות

לרגל חג מתן-תורה, חג השבועות, מציג יצחק העברי לראשונה את המילון הישיבתי המלא שלא הכרתם: מה טועמים תלמידי הישיבות בסופ"ש, מה גורם לצורב צעיר לרכז את כל ישותו בסוגיה תורנית בלמוד, ומתי עוסקים בישיבה בסוגיות בענייני שעה?

סדר זהו מועד ופרק זמן ללימוד גמרא בסדר היום הישיבתי. שלושה כאלו ישנם ביום, כל אחד משך מספר שעות - 'סדר א' בבוקר - בו נלמד חומר עיוני על הסוגיה התורנית הנלמדת, תוך צלילה לעומק דברי הפרשנים הראשונים. 'סדר ב' המתקיים בשעות הצהריים ולאחריהם, עוסק בלימוד של 'בקיאות' שוטפת ומפכה בסוגיות קלילות יותר באותה המסכת ו'סדר ג'; הנערך בשעות הערב והליל, עוסק בעיקרו בחזרה ומשוב על החומר העיוני הנלמד בסדר א' של שעות הבוקר.

חבורה זהו מאמר ניתוח מעמיק בכתב בצורת מו"מ ופלפול על סוגיה כזו או אחרת בתלמוד, תוך הבהרת שלל השיטות המובאות בה. ה'חבורה' היא משאת הנפש של בן הישיבה, כאשר הוא מתמלא סיפוק מיוחד שעה שהוא 'מחדש' דבר או שניים בדברי התורה. ראשי הישיבה מעודדים וממריצים פעילות זו, בשל שגורמת ל'שקיעות' יתרה של הצורב בנלמד, משך כל שעות היממה. בשנים האחרונות נוסדו אף ארגונים שעוסקים בעידוד הדבר באמצעות מלגות, כמו ארגון "וכתבתם", המסופח לתנועת "דגל התורה" הליטאית, או ארגון "ועתה כתבו לכם", המסופח לתנועת ש"ס.

ליל-שישי זהו תחליף ותמורה תורנית לבילוי סופ"ש הישראלי. בעוד שאצל הישראלים מקומות הבילוי מקבלים את תשומת-הלב, כאן בית המדרש הומה במירב שעות הליל והוא גועש בקולות תורניים מהדהדים. ה'טעימה' הלילית הנוסטלגית ללילה זה, הינה מאכל הצ'ולנט (- רצוי עם בשר).

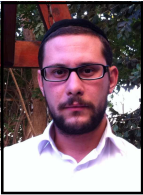
סדר מוסר זהו פרק זמן קצוב בן חצי שעה, בעיקר בשעות הערב, שנועד ללימוד ספרי מוסר האדם וחשבון-נפש. הספרים הפופולאריים בתחום הינם: "מסילת ישרים", "שערי תשובה", ועוד. המנהלים הרוחניים של הישיבות מדגישים כי בלעדי 'סדר' זה קשה להתקדם רוחנית בחיים - אחד מייעודיה הגדולים של הישיבה.

שיעור כללי זהו שיעור שבועי שנישא על ידי ראש הישיבה לקראת אמצע-סוף השבוע. תכונה רבה ניכרת בישיבה טרם השיעור, משום שראש הישיבה עשוי להביא מהלך מחודש ומעמיק יותר בסוגיה הנלמדת. בחלק מן הישיבות מודפס השיעור עם תום מסירתו ומחולק בישיבה.

שמועס' זוהי שיחת מוסר נוקבת שנישאת על ידי מנהל הרוחני/משגיח של הישיבה. השיחה עשויה לעסוק לעיתים בענייני השעה העומדים לפתחם של בני הישיבה, ומשך מעוררת הדים בקהל.

בין הזמנים זהו זמן חופשה ופגרה של בני הישיבות בין "זמן" לימוד למשנהו, ובשני פרקים עיקריים של השנה: חודש ניסן עקב חג הפסח וחודש תשרי עקב חג הסוכות. מלבד זאת, גם חודש אב זוכה לחופש, החל מוצאי צום תשעה באב. כמו-כן, גם בשבת רביעית חלה 'שבת חופשית' במסגרתה יוצאים בני הישיבה לבית הוריהם. ראשי הישיבות מתריעים תדיר כי זמן "בין הזמנים" אף הוא נחשב ל"זמן", וכי גם בו יש ללמוד ברצינות, אך בשלווה, התרעננות והחלפת כוחות.

אליהו ישראלי

שיר הלל לבן הישיבה

שתף אותי בסוד שקדנותך

אמור גלויות, ידיד שחוח

מי מחזיק ידיך איתנות
כשסביב רוחש כל העולם

ספר נא לי צפונות ליבך
באר בבקשה, אמן המוח
מי שומר רגליך יציבות
כשסביב כל תוכן נעלם

גלה נא לי כוחות ישיבתך
תאר ברורות לי, איש הכוח
מי מעניק לליבך פעימות
כשסביב, אמת, הקול כנאלם

היאך תשב שעות ללא מספר
היאך תשקוד על תלמודך
היאך עוד מעייניך נישאים אל-על
ולא תיתן שינה לעפעפיך

אמור, בן חיל, יושב הישיבה
האם רוחות העוז לא השינוך
היאך, בן חיל, בן הישיבה
עודך אוהז עולם שלם בפין

למשנבים: israelisti@gmail.com

"היאך בן חיל, בן הישיבה, עודך אוהז עולם שלם בפין". בתמונה: בני ישיבה בירושלים בעת לימודם.

צילומים: קובי הר-צבי - בחדרי חרדים

הגיליון מודפס ב-

"דפוס רבי עקיבא" -

הדפסת חוברות

וקונטרסים בהתחייבות

למחיר הזול ביותר!

כתובת: רבי עקיבא פי'

ירמיהו ב"ב.

AAA

טל' 036186186

כדאי לדעת

תופעה: "פושעים" מאמצים דרך חיים דתית! >> "כי המוות יפריד ביני ובינך" >> התהייה הנוקבת של רבה של וילנא הליטאית >> כל אלו ועוד בשורות הבאות - מאסופת הגיגי עורך הגיליון לחג השבועות

מול תבערת האנרכיה ששוטפת את הרחוב בבית לחם, מזדקרת לה דמותה של רות, הצנועה והחסודה. היא נשרכת אחרי נעמי חמותה, הנאנקת אף היא תחת מכבש של ייסורי-איוב ושכול, ומשלבת עימה ידיים. ושלא תחשבו, זה כלל לא קל וטבעי. בידוע-הוא שיחסי חמות וכלה אינם מן המשופרות, בלשון המעטה. וכאן, נגד הזרם הקלאסי, הנה זה מתחולל לעינינו, יש כאן בהחלט משהו שדורש הסבר, והוא ישנו. מאחורי הסיפור הזה עומדת הצהרה חריפה ביותר שרות מפיקה:

"אֶל תִּפְגְּעֵי בִי לְעִזְבֶּךָ לְשׁוֹב מֵאֲחֵיךָ כִּי אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֶלְכָּךְ וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִי אֶלֶיךָ עִמָּךְ עִמִּי וְאֶל-הַיָּךְ אֶל-הֵי". (רות, א, טז) **בְּאֲשֶׁר תִּמְוִתִּי אָמוֹת יְשָׁם אֶקְבְּרָךְ כִּהַּ יַעֲשֶׂה ה' לִי וְכֵה יִסִּיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ.** [רות א, יז]

ההצהרה הזו - "כי המוות יפריד ביני ובינך".. היא תמצית ההתראה המדהדת של האלוקים על ירכתי הר סיני בעת מתן-התורה, את החג הזה אנו חוגגים (זהו כנראה פשרה של קריאת המגילה דווקא ביום זה..): - "אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו, שם תהא קבורתכם". [בתלמוד שבת פח]. התורה והעם הם לא רק ערכים חופפים ואף קשר אינטגרלי, מחדד האלוקים, אלא הוא קשר החיים השפויים, בלעדיה אינם חיים.

שכן כך הטעים, במוחו הגאוני, הגאון רבי דב בעריש וידנפלד (מבכירי המנהיגים החרדיים בשנות ה-70): מפני מה הרתיע הקב"ה את עמו ישראל בשפה לשונית של העתיד - "שם תהא קבורתכם", ולא בלשון הווה - "כאן תהא קבורתכם", כנדרש לדקדוק הלשוני הנאות?, אין זה אלא, חידד הרב מטשעבין, שאלוקים לא דיבר על ההווה דאז שרק אז החל להתרקם ולקרום עור וגידיים, אלא אכן דווקא על העתיד הרחוק מעין בשר, על שנות האלפיים, או אז יבואו אנשים שיסלדו מהדת ויהדפו אותה מנוף החיים, מבלי משיים-לב כמה היא תורמת לנפש היהודית. כמה היא גורמת לחיוביות אנושית עמוקה ומפכה.

את הלקח הזה בדיוק נושמת רות המואבייה. היא מפטירה ולא בהלצה, כי טוב מותה מחייה שלא בצילה של נעמי הצדקת, אשת רוחה של תורה. היא נחושה, מלאת אמביציה ולהט להיכנס תחת כנפי השכינה. מבחינתה, רק המוות הוא שיפריד בינה לבין נעמי ואורח-חייה, כי היא קשורה בקשר עז ובל ינתק, קשר של חיים, עם היהדות. לפיכך, אין אידיאלי מהטמעת הרעיון הכביר של החיים והתורה, מאשר קריאת מגילת רות בחג השבועות (שבועות תשע"ב)

" מחשבות תוגה מתרוצצות בקרב לב חושב: האם שעת חרום כזאת מכוונה להוצאת ספרים לאור עולם? הלא ישאל השואל, עם ישראל טובע בים של דמעות ואתם אומרים שירה? מהרסינו ומחריבנו מבית ומחוץ חותרים תחת יסודות התורה, בחומרים מורעלים ומפוצצים באים לקעקע את הבירה כולה, ואתם באים לפאר את היכליו בצעצועים ופרחים? היכל ה' כולו בוער באש, הלהבה אחזה את ארון הקודש, הלוחות והגווילים משוקעים באש ואתם מתעסקים בקישוט פרחי חמד?"

את התהייה הזו מעלה רבה של וילנא ומהבולטים שבחכמי ליטא, רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי, זכר צדיק לברכה, בהקדמת חיבורו התורני 'אחיעזר', כשהלמות תופי הנאצים ברקע, מתקדמים ובאים.

תהייה-תובנה זו, יכולה הייתה להעלות גם רות, האם המואבייה, המבכרת להסתפח לנחלת העם היהודי. לא קל היה לה לרות בדרכה החדשה - דרך היהדות. המגילה מגוללת את סיפורה של האם המסתפחת לנחלת העם היהודי, ולא מרפה לרגע. הסתלקותו הטראגית של חמיה אלימלך ובניו, רעב מקרקר-בטן, הם רק חלק מהכאבים המקננים בקרבה - אך היא, לא נואשת.

איך זה קורה בדיוק? מה סוד הקסם של הדבר? ככל הנראה הוא האמור: רות רואה ביהדות את מעוז חיותה ואושרה. היא חשה שבהעדר אורחותיה, אין לה בעולם מאום. ולא כמפלט מן הכאב - אלא מן ההבנה הבונה, כי הכאב נועד להעצים את אישיותה ולבנות אותה.

זו כבר תופעה עממית שצומחת לה כפטרייה אחרי הגשם: פושעים רבים המובלים למשפט פוצחים בהליכי תשובה והתקרבות ערה לדת ולמורשת. מאמצים דרך דתית; תפילות, שיעורי תורה, כיפה לבנה, ציציות מתבדרות, ולעיתים גם יתעטרו בזקן עבות. התגובות ברשת ודאי יקנטרו, ילעגו לרש. יתקשו לעכל כזו בשורה, ויסבירו מידית שזהו חלק מהטירוף החולני של אותו פושע, אבל מי שיבחן את הדברים בעין מעמיקה ואובייקטיבית יותר, עד כמה שניתן, יוכל לראות כאן גם תופעה משובבת לב ומרנינה: אלו כורכים את הדת עם החיים השפויים. הם הגיעו למסקנה כי מה שהתחולל, למיגנת-ליבם, לא יקרה שוב, רק אם יאמצו דרך-חיים עקשנית אחת: דרך הדת והמורשת.

רק כדוגמא, קחו את דניאל מעוז משכונת רמות (שלפי החשד, קטל את הוריו באחת) שנראה באחרונה שב לאלוקיו וטיפח חזות של חסיד חב"ד ברמ"ח ושס"ה. התגובות ברשת צחקו, בזו והפכוהו למשל ולשנינה. אבל כולם יודעים שהציניקים מתעוררים רק כשכואב להם. כשהם לא מסוגלים לקבל מציאות זו, אבל זוהי האמת: מעוז קלט, ואולי בדרך הקשה, שטירוף של חיים עוצרים רק באמצעות הדת. רק המגבלות היהודיות-האלוקיות, יעניקו מענה לשוב הישראלי.

ושמא ואולי, אפשר לעצור ולבלום רגע אחד לפני? אולי ניתן לגדוע את הרשע עוד טרם יעלה קמשונים וחורלים?!

סיפור לחג: הנקמה המתוקה

ירושלים 1947.

"בית הספר היסודי ע"ש 'ברל כצלנסון' בשכונת מקור-ברוך - ירושלים, הוא בית ספר יוקרתי ועתיר הילה", פותח המקובל הירושלמי, רבי ניסים עבאדי ומספר. "כל המי-ומי באים בשעריו, אבל מידי יום, שעה שאני צועד לעבר תלמוד התורה שלי, 'חיי עולם' לעבר 'כיכר השבת' אני נתקל במסע הצקות נגדי מצד תלמידי בית הספר, כנראה רק בשל החזות החרדית שלי.

"כל אימת שהיינו, אני ואחי, חולפים, מידי בוקר ליד בית הספר, הסמוך לביתנו, היו אצים נחפזים אלינו עשרות מתלמידי, בקריאה צוהלת 'הדתיים באים! הדתיים באים!', ומתנפלים עלינו, תוך שהם מצליפים בנו מכות עזות וצולבות. היינו צריכים לנוס בחפזה את המקום כדי לפסוח על עשרות המתפרעים. "ואיך מתגונן ילד קט שרודים בו מכות רק בשל עובדת היותו דתי? מחריש ומבליג. מה כבר ניתן לעשות. הרי הארץ מלאה בהסתה אנטי-דתית פרועה, שכביכול מצדיקה את מעשי האנטישמיות הללו. ולפנות אין למי. מצב החרדים בכי-רע".

"כשבני למדו היכן שהיה 'כצלנסון' אני חש נקמה מתוקה". הרב עבאדי.

ירושלים 1985.

עקב הידלדלות תלמידים, החלטת מועצת הבירה מאשרת את העברת מתחם בית הספר 'ברל כצלנסון' לידי גורמים חרדים: ישיבת "יקירי ירושלים" השייכת לבני עדות המזרח.

הרב עבאדי: "בניי ונכדיי למדו ולומדים במשכן התורה הזה, ובני גם מלמד שם תורה", הוא מודיע. "ראיתי בכך סגירת מעגל מרגשת ונקמה מתוקה שכזו", מציין המקובל הירושלמי בהתמוגגות. "בדיוק המקום בו התעללו בי, הפך למעוז תורני שבו בניי למדו ולימדו בו! אני אפוא ניצחת, ברבות השנים, את אותם מתפרעים חילונים אלימים!".

"היום החילונים מפחדים מהדתיים", מודה המקובל הירושלמי. "כל שכונה שמגיעים אליה דתיים, התושבים רוטטים מהם.. לפני חמישים שנה המצב של הדתיים היה מתחת לאפס. חמור מאוד".

רבי יעקב סיביליה - 'ועד נאמני דוד' מבדק מעמיק: היכן באמת טמון דוד המלך?

התמונה שלפניך מופיעה על דף הסברה של רשות העתיקות המופץ בציון קבר דוד - כבר מס' שנים. לאחרונה, מר ע. ארכיאולוג בכיר במחוז ירושלים שיחרר מיידע אודות התמונה: לפני כ- 150 שנה, חוקר אמריקאי בשם ג'יימס ברקלי נכנס באישון לילה ברשות השייך האחראי על מבנה קבר דוד יחד עם ביתו של ברקלי שהייתה בקשרי ידידות עם אשת השייך לאולם הנ"ל הנמצא מתחת לציון קבר דוד. עוד גילה, כי המדרגות המובילות לאולם נמצאות מימין למצבת 'קבר דוד', בין המצבה לקיר מתחת לריצוף הקיים [המדרגות נמצאו חסומות בגל אבנים] ומשם כפי שנודע מעדות הצבעים יש שרשרת מנהרות ואולמות עד להיכל קברי המלכים. ברקלי וביתו תיארו במדויק בפני צייר מומחה את מה שראו. החץ בתמונה מכוון לפרוכת יפהפיה שבצידה שני פמוטים. והיא מסתירה את הפתח למנהרה ולאולם הבא. תמונה זו תואמת להפליא לעדות 'הצבעים' [המתוארת בהמשך]. עדות 'הצבעים' - שהעידו לפני המהרי"ל דיסקין והמגיד מווילקומיר זע"א. הצבעים הם היחידים אשר ידוע עליהם, שיצאו לשלום מקברי דוד ושלמה ומלכי בית דוד. 'הצבעים': ר' יוסף ור' אריה לייב פוירעס. [אב ובנו]. לפני כ-120 שנה מסרו 'הצבעים' [שהיו גם מומחים בעבודות טיח מכור]. תיאור מפורט, על מה שראו בקברי מלכי בית דוד. את עדותם על כל מה שראו העידו, בפני הרבנים הגאונים - המגיד מווילקומיר, והמהרי"ל דיסקין זכותו תגן עלינו. כניסתם של 'הצבעים' למערת הקברים התאפשרה, לאחר שנודע לסולטאן התורכי על מומחיותם בצבע וכיור. בפקודתו הם הונסו לאחת האולמות [המצופה ב-'פורצלן']-קרמיקה מרצפה עד תקרה כמו בתמונה] שמתחת לציון 'קבר דוד' שבהר ציון כדי לתקן מה שנפגע מאותות הזמן. העבודה התבצעה תוך כדי שמירה צמודה וקפדנית של שומרים עם נשק לבל ייכנסו לאולמות הפנימיים. לאחר כשבועיים, ביום חג של השומרים, השאירו את 'הצבעים' לבדם. סמכו עליהם, הפקידו בידיהם את המפתחות והניחום לנפשם. לאחר שעברו 3 מנהרות, גילו הצבעים אבן שעליה חרוט בכתב אשורי [של ס'ת] ובשתי שורות - "קברי, מלכי בית דוד". בהסרת האבן ממקומה גילו גרם מדרגות שמוביל להיכל מפואר עם עמודי טיח ובקצהו חדר משכבו של דוד מלכנו ע"ה ממולו חדר שלמה המלך עליו השלום ולידו קבר שמונה עליו ספר תורה והוא קברו של חזקיהו המלך וכפי שהתברר להם מאוחר יותר ע"י הרב דיסקין. בכניסה לחדר הציון של אדונו דוד המלך היה שילוט הכתוב בכתב אשורי - "קדוש קדוש קדוש מה נורא המקום הזה". המגיד מווילקומיר ז"ל כתב את עדות הצבעים מילה במילה והעתיקם בכמה העתקים, שאת אחד מהם שלח לבנו הרב יהודה לייב ראפפורט ז"ל ואחד נתן לצבעים. העדות נתגלתה ע"י הגב' אופן שתחי' שהיא דור חמישי לצבעים ז"ל. מחשש לחייהם של הצבעים ע"י הסולטאן, העניין לא פורסם אלא לאחר עשרות שנים. החדר הפנימי שבו נראית מצבת הציון [הסרקופג], של 'קבר דוד' [בתמונה], מעידים עליו החוקרים הארכיאולוגים שהוא בית כנסת קדום מתקופת בית שני [הארכיאולוג ד"ר פיוקרפלד ה"ד], וכן נראה מהאבנים הגדולות מהם הוא בנוי, ומצורתו המעידה עליו מעל הציון [המצבה], בצד הצפוני של המבנה שהוא בכיוון של הר הבית, יש שקע מרהיב [חץ אדום] ששימש כארון הקודש. עפ"י המסורת שעברה מדור לדור שאותה גילו 3 מהראשונים [תלמיד הרמב"ן, ר' אשתורי הפרחי, והרדב"ז] חדר המצבה לכב' דוד המלך [בתמונה] הוא המקום שבו היה מונח 'ארון הברית' שהעלה דוד מהפלישתים. תלמיד הרב הרמב"ן ביקר בהר ציון לפני כ-750 שנה. וכך כתב: "ושם בנין ישן וקראין אותו 'היכל דוד', מכוון נגד בית המקדש...אומרים שהוא בנין דוד, הוא המקום אשר היה שם 'ארון הא-לקים' כשהביאו דוד עד שנבנה הבית". וכן כתב הרב אשתורי הפרחי [בפרק מא' עמ' כב'] וכן כתב בספר שאלות ותשובות הרדב"ז (ח"ב תרל"ג).

היו מגדולי ישראל שהצביעו על מקום קברי מלכי בית דוד, במעבה האדמה בשדה סמוך, מרחק של כמה עשרות מטרים מהציון הנכחי והיו גם מתפללים שם. ואולם תמיד הקפידו והארכיו בתפילה במקום הציון דווקא. מפני שהציון על אף שאינו הקבר ממש, נשמת הצדיק שורה עליו כדעת רבנו האר"י ז"ל. וכן הוא המצב אצל הרשב"י ובמערות המכפלה. ובנוסף, המקום התקדש בתפילת עם ישראל בכל הדורות.

למשובים: yaaki02@walla.com

תלמידי הישיבה משיבים אש

'פרשניית השבוע' כינס מספר בני ישיבות לצורך התייחסות כנה ואף נוקבת לסוגיית "השוויון בנטל". מה הם השיבו? לפניכם!

"לעולם לא יהיה שוויון בנטל. הרי גם בצבא עצמו, הנטל לא זהה. יש ג'ובניקים שמטאטאים את חדרי האוכל בבסיסים, ויש שנלחמים בחזית".

כך קובל ל'פרשניית השבוע', יונתן שיין, תלמיד ישיבה בירושלים, לנוכח סוגיות גיוס בני הישיבות העומדת על הפרק. לדבריו, הכל מתחיל בזה שהחילונים באמת פראירים. "הם רואים שהמעמד של האזרח הפשוט קורס. הוא לא גומר את החודש ובאמת הוא מרגיש פראיר בלי קשר לחדרי. האזרח לא ממצה את עצמו".

דניאל, עולה מרוסיה, מצויד בתובנות חדות בנושא. "הצבא מעסיק אזרחים סתם. במקום להיות צבא מקצועי, הוא נהיה צבא שמרווה בתוכו אזרחים טובים, ללא כל סיבה. קובעים במדינה שגיוס חובה, וממילא, ממלאים את מטבחי הבסיסים בטבחים, שנושאים תגית של חיילים בסתם והם בטלים. חברי שהיה חייל במטבח העיד בפניי איך שהם יושבים שם בטל. לכן הפתרון הוא 'צבא מקצועי'. מי אמר שצריך טבחים 'חיילים'? אפשר בכלל לקחת חברת קייטרינג. מי אמר שצריך עובדי ניקיון 'חיילים'? ניתן בכלל לקחת עובדים של מיקוד שינקו, אלא שקובעים חובה, וצריך לאיים את המשרות". "צבא זה כמו קיבוץ, אבל היום הכל עובר תהליך מסוים של הפרטה", מגדיר זאת יונתן.

יוחנן ה', תלמיד ישיבה מבני ברק, הוא כנראה הקיצוני שבחבורה: "מי שבנה את המדינה - שישמור עליה!" הוא מטיל פצצה לאוויר. "זה נטל על אנשי הצינונות שהקימו את המדינה - זאת בניגוד מוחלט לעמדת העולם החרדי שהתנגד אליה עקרונית, מסיבות ידועות. ומי שבישל את הדייסה שיאכל אותה!", הוא חותך.

יעקב וולד, תלמיד ישיבה באחד מהישיבות הנוודעות בבירה סבור כי: "צבא וחרדים זה לא הולך ביחד. זה כמו בשר וחלב. איך בדיוק חרדים יתייחסו לקונפליקט בין רב למפקד? הרי כולם יודעים לאן הרוח תנשוב. יהיה מרד בצבא בשעה שכזו? הרי החרדים ודאי יסרבו פקודה. האנרכיה תחגוג".

"כל הטענות הם תרמית אחת גדולה", מסכם יונתן, הדובר הדומיננטי שבחבורה את השיחה הקצרה והטעונה.

מידע יהודי

מפי כתבם - תגובות למערכת

הנה מספר תגובות ששוגרו למערכת לאחרונה:

הרב אברהם ישראל רוזנטל, סופר, מחבר הספרים "כמוצא שלל רב": "הגיליון יפה מאוד. נהנים ממך ללא הפסקה. אל תפסיק להצליח".

שרי מקובר-בליקוב, עיתונאית, 'מעריב': "הגיליון שאתה עורך משובח! יש בו מכל טוב. קראתי עד תום".

הרב יחיאל גולדהבר, סופר, חוקר מנהגי ישראל: "יש לי חבר 'ידיד נפש' גדל על ברכי קיבוץ 'השומר הצעיר', עדין הנפש, חכם רחב לב ורחב אופקים, אוהב ארץ ישראל, ובעל דעות שמאלניות מוצקות. יש לו תואר דוקטור בתולדות הארץ, והינו גם מנהל חברה גדולה של תיור בארץ. פעם שאל אותי 'מה זה תוספתא?' רק משמוע השאלה השתנקתי; בתור אחד שההתמחות שלו זה תולדות א"י, לא שמע על מילה כזו?! (שכן, תלמוד זה הינו ארצי-ישראלי...)"

ברכת מזל"ט

משוגרת בזאת לידיד יקר, צלם תנועת ש"ס, האמן רבי יעקב כהן -ב"ב ורעייתו, עם הולדת להם בנם במזל"ט! רוב נחת יהודית!

כוס תנחומים

לחברי היקר, ברוך הכישרון והתבונה, פורה בהגיוניו, ישראל שפירא, עם לכתו בטרם-עת של אביו המנוח, הרב בן ציון הכהן זצ"ל. השם ינחם אתכם בתוך אבלי ציון וירושלים, ובזכות לימוד התורה, דרכו, תנחמו!

התהלוכה המסורתית לכותל

כמידי שנה, גם השנה תתקיים התהלוכה המסורתית והחגיגית של תלמידי ישיבת מיר לעבר הכותל המערבי, בשעת ה'ניץ החמה'. התהלוכה, שנוסדה על ידי רבי אליהו ברוך פינקל, זכר צדיק לברכה, מראשי הישיבה, מתקיימת בליווי ספרי תורה ובשירה אדירה וסוחפת, ורגע השיא הינו ב'שער שכס', אז מקיימים התלמידים ריקוד מיוחד (שאפילו השכנים הערבים לא נותרים אדישים נוכחו...).

בשנה שעברה, פרסם מעל בימה זו, הבן, חזקי פינקל, את סיפורה של התהלוכה, שפעם אף נתקלה בהתנגדות מסוכנת של צעירים ערביים מופרעים שניסו להפר את החגיגה.